

Lectorium rosicrucianum
Međunarodna škola zlatnog ružina križa

Uvodna pisma

Uvodno pismo br. 1 O pravomu smislu života

Dok god budu nastanjivali Zemlju, ljudima će “ono jedino potrebno” biti: znati pravi smisao života. Sve pojavne oblike života na ovom svijetu uobličilo je vrijeme. Sve podliježe zakonima rađanja i umiranja, sve ima svoj početak i svoj kraj.

Zato si postavljamo pitanja: Zašto živimo? Ima li ovaj život uopće neki dublji smisao? Nije li već pri rođenju sigurno da moramo umrijeti? Čemu služi ovaj život? Kakvu zadaću moramo obaviti? Je li ta zadaća s humanitarnog, sociološkog, ideološkog ili ekonomskog područja? Je li smisao života u stjecanju imovine, u postizanju poslovnoga ili društvenoga položaja ili u rađanju djece kako bismo pridonijeli održavanju ljudskoga roda ili preko njih nastavili posmrtno živjeti?

Ali roditelji danas sve više padaju već na ispitu odgajanja svoje djece. To dakle ne može biti smisao života.

Ako postoji vrijeme – tako govore filozofi – onda mora postojati i vječnost. Ali gdje ćemo je naći? Medicina je ustanovila da već u majčinoj utrobi nastupaju prve pojave trošenja i starenja tek nastajućega života. To bi nas logično moralo dovesti do zaključka da tijekom ovoga života ne može sadržavati vječnosti. Pa gdje bi onda trebali tražiti to vječelo?

Jedan je život dug, drugi je kratak; jedan se odvija u bogatstvu, drugi u siromaštvu; jedan se živi u zdravom, drugi u bolesnom, slabom tijelu. A ipak je svim ljudima postavljen isti cilj. I taj je cilj svima dostižan.

Pri tomu sigurno ne mislimo na smrt, koja je – kako neki tvrde – cilj i kraj života i to logički obrazlažu. Međunarodna Škola Ružina Križa, Lectorium Rosicrucianum, obrađuje se onima koji još nisu otkrili smisao života, ali koje nešto iznutra uznemiruje i pritišće, nešto što im povremeno daje nadu da bi to ipak mogli negdje naći. To, Jedno, koje nije ugroženo vremenom, koje mu ne podliježe.

Pa pogledajmo za početak, kako ljudi na svaki zamislivi način pokušavaju dokučiti što je život, da bi za sebe ili općenito u njemu našli ili mu dali smisao.

Pri tomu ćemo se neizbježno sudariti sa svim idejama, što su ih mnogi od nas pokušali ostvariti na tako različiti način, a da nisu našli izlaz iz prostorno vremenskoga svijeta.

Postoje mnogi ljudi, koji se nadaju ispunjenju svoga života nakon smrti. Oni ne znaju da se smrću samo mijenja stanje postojanja, ali da uvijek tada više ne raspolaže mogućnošću djelovanja.

Ako si neki uvijek ipak postavlja pitanje o pravomu smislu života i nastoji ga dokučiti, tada time dokazuje, da u njemu postoji nešto latentno, nešto što nije podložno smrti i vremenu. To je na?elo vječnosti u našem prolaznom svijetu neobjašnjivo i neshvatljivo. Rosenkreuzeri ga nazivaju "Ružom", dobro znaju?i, da svaka usporedba s nekim pojmom iz ovoga prolaznoga svijeta može biti nepotpuna.

Za to na?elo vječnosti, tu "Ružu", postoje i drugi nazivi, npr. Božja iskra, atom iskre Duha, praatom, Isusova sjemenka, skupocjeni dragulj u lotosovu cvijetu. Sve te oznake samo su simboli, opisi, nagovještaji iz našega tako nepotpunoga svijeta. Jednostavno nije moguće u našem vremenskomu, prolaznomu svijetu pronaći prave riječi za bezvremeno, neprolazno. Za to postoje samo usporedbe.

U današnjemu životu svaki uvijek pokušava zauzeti neko određeno mjesto, kako bi mogao ostvarivati trenutke sreće i zadovoljstva. Nudi mu se mnogo lijepoga, po?evši od korisnoga i potrebnoga pa do sadržaja umjetnosti i simbolike, te ljepota prirode.

Ali na tomu putu otkrivanja vrijednosti i ljepota može se uvijek ponovno ustvrditi da sjaj ljepote prolazi i da sve što smo oko sebe izgradili postupno gubi snagu i jednoga se dana odbacuje ili raspada. Tko te stvari po?ne jasno prozirati, ustanovit?e da na taj na?in ne može doći do zadovoljavajućega rezultata. Dakle, ne preostaje ništa drugo, nego tražiti dalje.

Ovdje se nudi znanost s prekrasnim i veličanstvenim uvidom u strukturu prirode, po?evši od vrta sa cvijećem sve do mikroskopskih finoća kristala i atoma. Pokazuju se sve veličanstveniji oblici i boje i postupno se stvara novi pojam ljepote, za kojega pretpostavljamo da je konačan. Pogled luta beskrajnim prostorima makrokozmosa, gdje veličanstveno zvjezdano nebo nudi golemu sliku neodoljive ljepote. Prilikom prodiranja u taj beskraj ponovno ?emo se zateći u potrazi za vječnošću ili za onim što ?ovječanstvo naziva Bogom. U potrazi za susretom s Bogom.

Vjerujemo, da smo mu vrlo blizu, kada gledamo ljepotu prirode, kada promatramo prekrasna umjetnička djela, kada u veličanstvenim crkvama i neusporedivim katedralama doživimo takozvanu Božju službu ili ?ak mislimo da možemo vidjeti Boga.

Ali sve su to samo postaje na životnomu putu pojedinoga ?ovjeka; jer ako detaljnije promotrimo otkrivene ljepote, vidjet?emo da su i one prolazne i da nam ne mogu objasniti Božje biće. Prolazno nas ne može dovesti do Boga.

Tako polako počinjemo nasluđivati gdje Boga sigurno nećemo naći i istovremeno nasluđujemo gdje bi božansko moglo doći do izražaja. Možda se ono ostvaruje u ljudima. Možda ono što podrazumijevamo pod Bogom dolazi do izražaja npr, kao vječno životno načelo u zajedničkome životu ljudi. Ali ovještvo sa svojim današnjim stilom života i modernim ponašanjem nudi kopiju načela, koja ni u kojemu slučaju ne možemo prihvatiti kao božanska. Ako bi ovjek predstavljao vječno životno načelo, onda bi sve ono što ima veze s ubojstvima i zločinima bilo strano tomu životnom načelu.

Tako bježimo od ovještva i tražimo dalje u tišini prirode. Ćudesne zakonitosti prirode kozmosa, neizmjerne dimenzije makrokozmosa, prenose nam slutnju o božanskom i kažu da je samo jedna svemoćna snaga u stanju zajedno držati taj svemir s njegovim milijardama galaksija – to može biti samo Bog.

Tako je univerzalna prirodna zakonitost jedna od osnovnih pretpostavki svih prirodnoznanstvenih istraživanja, tj. isti prirodni zakoni vrijede posvuda u svemiru i stoga moraju biti nepromjenjivi. Sada vjerujemo da imamo nešto konačno u rukama, da smo stigli ondje gdje trebamo naslutiti božansko. Ali mnogi su fizičari već ustanovili da je, npr. Sunce ranije bilo mnogo toplije nego danas, da fizikalna stanja svemira ovise o starosti različitih zvjezdanih sustava i u skladu s time se mijenjaju. Zvijezde sjaje i gase se, Ćitave galaksije ogromnih veličina nastaju i nestaju, kako je na jednoj zvjezdarnici nedavno ustanovio jedan veliki astronom. Moramo ponovno ustvrditi, da i u tim neizmjernim daljinama nema postojanosti, trajna je promjena, nastajanje i nestajanje, ništa ne vrijedi vječno.

Pošto smo za tim božanskim načelom tragali posvuda izvana i nismo ga našli, okrećemo pogled u vlastitu nutrinu i tamo započinjemo tražiti. Slušamo o ovjekovoj besmrtnoj duši i pokušavamo si to razjasniti duševnim predodžbama.

Proučavamo svoj osjećajni svijet. Pokušavamo logičkim zaključcima stvoriti predodžbu velikih i uzvišenih ciljeva i u svojoj psihi pronai ono što smo do sada uzaludno tražili. S logičkim, filozofsko – misaonim tokovima možemo ući u moćne, veličanstvene sfere. U nekoj se katedrali možemo ispuniti "svetim" tokovima misli i pri tomu doživjeti, da smo konačno stigli na cilj.

U crkvama slušamo, da se prilikom smrti iz raspadljivoga tijela koje ostaje na Zemlji uzdiže besmrtnu duša. Ako prihvatimo tu tvrdnju, lako je zamisliti da će od tijela oslobođena duša na onoj strani konačno naći Boga, da je ondje već očekivana. Slušamo kako će ondje biti izrečen sud o životu voćenom na Zemlji. Duša će se ili uzdići i doći u nebo ili će prije toga, zbog manjih prijestupa otići u Ćistilište, ili će biti odmah prokleta i za navijek ostati u paklu. Trebamo li, dakle, Boga naći na onoj strani? Da li On ondje stanuje?

Škola Zlatnog Ružina križa pokazuje da je duša, na koju se ovdje misli i koja nakon smrti dolazi u onostrano područje takoćer prolazna, i da se na onoj strani sudjeluje s eonskim snagama, koje su isto tako prolazne, tako da je Ćitavo onostrano područje prolazno. Od te duše tijekom vremena ne ostaje ništa, ali baš ništa, jer se postupno posve razgradi u svoje eterske sastavne dijelove. Dakle, ni tu ne može biti Boga! Ni tu se ne može pronai istinsko životno ispunjenje.

Ako sada imamo pred oćima sve te misaone tokove, koji uopće nisu potpuni, tada nam se u stanovitu trenutku nameće jedno vrlo ozbiljno pitanje, postoji li uopće Bog, i gdje se stvarno

može pronaći vječnost. Pojedini ljudi tada očajavaju ili rezigniraju, jer više ne znaju gdje bi još trebali tražiti.

Tako želite da vam Škola Ružina križa želi otkriti istinski smisao života, života bez smrti i prolaznosti. Ona želi uvijek objasniti, da nismo samo kao sićušne male jezgre svijesti na jednom od najmanjih nebeskih tijela samovoljno bili razasuti u prostor, već da naše postojanje ima kao osnovu dublji smisao, koji se treba planski ispuniti.

Jasno je da nakon svih spomenutih aspekata neće biti sasvim lako objasniti. A tražitelj ima onda još pravo na konkretne dokaze.

Ali uvijek će također vidjeti, da dalji studij ne može biti dostatan za tu spoznaju, nego da je, dakle, potreban jedan životni vođa.

Mi ljudi današnjega vremena najuže smo povezani sa stvarima svijeta, tako da se od njih ne možemo osloboditi vlastitom snagom i ako shvatimo Božji plan, ne možemo ga ostvariti vlastitom snagom.

Duhovna škola Zlatnog Ružina križa pripremila se za takvu pomoć i u stanju je preuzeti takvu zadaću ako joj se uvijek povjeri.

Ta je ponuda zapisana u uvodnim pismima. No to što je u njima izraženo može ocijeniti samo uvijek koji je stvarno na tragu pravoga smisla života i koji je već sakupio toliko negativnih iskustava da je došao do mrtve točke.

To mogu biti iskustva različitih vrste i ni u kojemu slučaju samo ona vrlo osjetljiva, kako ih se npr. prakticira u ezoterijskim krugovima. Iz prethodnoga je razumljivo da se putem do Vječnoga ne može ići sredstvima i potporom iz ove prirode, kakve poznaje današnja znanost. Za to je potrebna potpuno nova sposobnost, koja se ne može objasniti našom zemaljskom prirodom.

Tu sposobnost ima u sebi svaki uvijek kao rudimentarni atom. Kao što je na početku spomenuto taj atom u uvijek Duhovna škola naziva ružom. Ta se latentna sposobnost mora razviti i procvjetati. To je preduvjet da se krene putom natrag prema božanskom Očevu domu. Što se pod tim podrazumijeva može se najbolje doživjeti na sastancima i službama duhovne škole Zlatnog Ružina križa.

Tu valja naglasiti da je put na koji ukazuje Meunarodna škola Ružina križa, Lectorium Rosicrucianum vrlo stvaran i duhovan. Ali ako nas bogatstva ovoga svijeta čine sretnima i zadovoljnima, ako ljepotu ove prirode smatramo većim najvišim, tada nećete otpočetno traganje za vječnim vrijednostima. Takav se uvijek također nikada neće povezati s nekom duhovnom školom, jer on u tomu smislu nema nikakvih pitanja i stoga traganje smatra nepotrebnom ludošću.

Ali tko ima pitanja što se uzdižu iznad prolaznoga, tko u sebi želi otkriti vječno da bi nadvladavao ovaj svijet ograničenja, u sljedećim će pismima pronaći vrijedne upute.